

נחמן פרקש נלחם כדי

— אם לא ינוכה לו השליש המקובל. פרקש עצמו לא נשאר עד לסוף ב' אולם. כאשר תפס לאן מובילים דברי השופט היים כהן, הרים את ראשו, וקרא: „כאן אין רחמים!“ הוא הוצא מן האולם, עד לגמר הקראת פסקהדין.

בפרוידור שוב נוצרו הדוחק והעירבוביה של שוטרים, סדרנים וסקרנים. גם רחל נצמדה אליו. נוכחותה השפיעה עליו באורח פלא. הבחור שלא היתה לו מימיו חברה קבועה („כמתאגרף התרחקתי מבחורות!“), ושהליכתו עתה שפופה („אם אני הולך

לנדסברגר וניסים ערוסי — נכללה תקופת היעדרותם בתקופת המאסר. נוסף לזאת, באפשרותי להביא רשימה ארוכה של שפור טים אשר ברחו ממעצר חוקי ונענשו עליכך, אך בשום מיקרה לא התווסף לתקופת המאסר הזמן שנעדרו מהכלא.

וכן יש לציין את פסקהדין של כב' ה' נשיא קנת מבית המשפט המחוזי בתל-אביב, אשר ציין בפסקהדין, לגבי הנאשמים יורם לנדסברגר וערוסי, ובו נאמר בפירוש ששני הימים שנעדרו מהמאסר יחשבו כאילו הורדו בפועל.

בבית-המשפט נחמן פרקש

אח ארוסתו רחל אלקובי, מול עדשת המצלמה.

קשה לתאר תנאים משונים יותר לפגישה רומנטית: המסדרון האפולולי של בית-המשפט העליון בירושלים, שוטרים חמושים, עורכי-דין בגלימות שחור רות. שם, ביום החמישי האחרון, נפגשו נחמן פרקש ורחל אלקובי.

הכוונה לא היתה רומנטית כלל. פרקש, האסיר שהתפרסם בבריחותיו, ושסכיבו נרקמה מסכת שלמה של פולקלור אוהה, בא לבקש את התערבותם של השופטים העליונים לטובתו. הוא הגיש בקשה לצו-על-תנאי נגד שרות בתי-הסוהר, שינמק מדוע לא ינכה מתקופת-מאסרו (תשע שנים) את השנה וחצי שישב בכלא מצרי.

רחל (26), ארוסתו מזה ארבעה חודשים, ניצלה את ההזדמנות כדי לראותו.

אלה נימוקיו:

ממש בית-המשפט הודיע: „להיכנס ל-אולם!“ האזיקים הוסרו מפרקש, והוא התיישב בכלוב העץ. מצד שמאל של האולם על כורסותיהם הירוקות התיישבו

זקוף בבית הסוהר, שוכרים אותי!“ ה' תיישר, ומילמל כמה מילים לרחל. הוא לא היה צריך לומר לה הרבה. שכן בהפסקה של בית-המשפט, כאשר התבודדו השניים בחזרה-המעצר של משטרת ירושלים, סיכמו ביניהם: החתונה תיערך בשבועות הקרובים.

אחותה של רחל, שנלחמה אליה מאשדוד לירושלים, סיפרה על תחילת ההיכרות בין השניים: „יש לנו חבר ממרוקו. הוא מכיר אחד החברים הדואגים לפרקש. יום אחד נסעו השניים, והידיד הזה אמר: „אני מכיר בחורה מצוינת באשדוד. אשה, לא סתם ילדה. בוא נכיר לה את פרקש.“ הם סידרו פגישה, ואחרי הפגישה הראי

בתקופת העדויות, ישבתי בכלא מצרי, שהוא חמור יותר מהכלא הישראלי, ושם נשברתי מבחינה רוחנית וגופנית משך שנה וחצי. כך ש„חופשתי“ לא היתה חופש, וי' נענשתי על כך בצורה נוראה ואכזרית, ש' אינה בפרופורציה לכלא הישראלי.

לאחר שאני ברחתי מהכלא הישראלי, נעצרתי על-ידי שלטונות מצריים בכלא מצרי. אילו היו יחסים תקינים בין שתי המדינות, הרי שהייתי מועבר לכלא ישראלי, כפי שצריך להיות נהוג, ובהעדר יחסים תקינים בין שתי המדינות, לא התאפשר לי שלטונות מצרים להחזירני לכלא ישראלי. כי אסיר בורח. אין להבין מכך שלא נעצרתי על-ידי שלטונות מצריים כעברייני נמלט, וי

שלושת השופטים העליונים: יצחק קיסטר, יואל זוסמן וחיים כהן. בניגוד להופעותיו הקודמות, לא עמד הפעם פרקליט לצידו של פרקש. הוא הכין בעצמו את בקשתו, ועתה קם להקריאה. מיבטאו צברי טהור, סיגנונו מלוטש וי' ענייני:

פקודת-המאסר בתיק 793/61, שהוצאה בהתאם לגזרי-הדין של השופט קנת, הינה מתאריך מסויים, לתקופה מסויימת. מאחר ופקודת-מאסר זו לא שונתה על-ידי צו מטעם בית-המשפט, כל החזקה, מעבר ה' תקופה כפי שצויינה בפקודת-המאסר, היא בניגוד לחוק.

נעברה עבירה, בכך שהפסקתי את המאסר

במיסדרון אחרי פסקהדין, מו' בל נחמן פרקש ה' חוצה, עצוב ושפוף. רחל הולכת לפניו.

החתונה - ולחיות

שונה באו הרבה פגישות. באה האהבה. עכשיו מחכים רק לחתונה. „זהו תקוותו הגדולה של פרקש. הוא נאחו בחתונה, ובאהבה שהתפתחה בינו לבין רחל, כבקשה-הצלה. אחרי החתונה — ייאבק לצאת לחופשי.“

הוא אינו לבדו בתקווה זו. קבוצה קטנה של אורחים התארגנה להקמת ועד ציבורי, בראשותו של נחום גרצברג מראשון-לציון. „שכבר עזר לשיקומם של אסירים רבים. „אנחנו מכינים עתה את החתונה“, הודיע. „אחר כך — נוכח שאפילו אגוז קשה כמו נחמן פרקש אפשר לשקם, אפשר להחזיר לחיי חופש ומשפחה.“

• כל המבקש לשתף פעולה עם הוועד, יכול להתקשר עם נחום גרצברג, כצלנסון 36, ראשון-לציון, טלפון 941375.

בתקופת המאסר שם נאמר לי בפירוש שאני נכלא בהיותי עברייני נמלט, ולא כעובר-גבול גרידא.

במידה והייתי מוכר כעובר-גבול גרידא, או כפליט, הייתי מועבר לארץ זרה הקולטת פליטים, כפי שידוע לגבי עוברי-גבול אשר הועברו לקנדה, בלגיה ולאצרות סקנדינביה וכו'.

ועד ציבורי

ההגיון המשפטי של השופטים קבע פקודת בתי-הסוהר אומרת, שמאסר יש לרצות במקום שיוגדר לצורך זה על-ידי הנהלת בתי-הסוהר. הכלא המצרי לא הוגדר, לכן יצטרך פרקש לשבת את מלוא תשע השנים. כלומר: עוד חמש שנים

וברחתי ממאסר חוקי. עליכך נשפטתי על-ידי השופט אלקיים ונענשתי, אך אין זה משנה את תקופת המאסר עצמה, שהיא קבועה.

במידה והשופט אלקיים היה קובע בבירור, הרי שהיה ציין בגזרי-הדין שתקופת ברי' חתי מהכלא לא תיחשב בתקופת גזר ה' עונש. ובכך היה מאריך אוטומטית את זמן שהייתי מחוץ לכלא, לריצוי בתום תקופת תאריך שידור. השופט השאיר נקודה זו פתוחה, וציין שהוא מניח שהי' תקופה לא תיחשב. לאור זאת אני מניח שכונת השופט אלקיים היתה להשאיר נקודה זו פתוחה, ולבחון בבוא הזמן, לאור התנהגותי, אם להוסיף את התקופה או לא להחשיבה כלל.

במקרים קודמים, שאנשים ברחו ממעצר חוקי — כולל שני שותפי לעבירה, יורם